

[Povlsen.]

apparater, men maa holde sig til Krystalapparater. Jeg kan derfor ganske slutte mig til det Krav, som i saa Henseende blev stillet af det ærede Medlem Hr. P. Andersen.

Hermed skal jeg anbefale disse to Lovforslag til en velvillig Drøftelse i Udvalg.

Axel Dam: Det er ikke den af det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard omtalte Talelyst, naar Teatrets Sager kommer paa Bane, der har drevet mig herop, tværtimod ønskede jeg, der skulde tales saa lidt som muligt eller slet ikke om det kongelige Teater eller noget andet Teater i dette Ting. Det er jo vort principielle Standpunkt, at slikt bør overgaa til privat Drift. Hvor genialt end det foreliggende Forslag er, garanterer det aldeles ikke Staten mod et endog meget stort Underskud. Og hvad det angaar at opretholde Holbergs Hus, saa var Holbergs Hus, saa vidt jeg ved, ikke en Statsinstitution, men en privat, og der maa vel nok ogsaa kunne findes tilstrækkelig Interesse hos hans efterlevende Landsmænd til at opretholde et saadant Hus, især hvis det kunde blive udskilt fra Opera og Ballet.

Med Hensyn til Løsningen af Dobbeltscenespørgsmaalet skal jeg kun, da jeg ikke selv er særlig sagkyndig, anføre, hvad der er blevet mig meddelt af en meget sagkyndig Mand. Jeg begaar vist for Resten ikke nogen Indiskretion ved at nævne, hvem det er: det er Direktør Adam Poulsen, der mente, at der ikke vilde opnaas den økonomiske Besparelse, man ventede sig, idet Skuespillerne overhovedet ikke kunde overkomme at optræde flere Aftener, end de gør nu, naar de skal passe deres Prøver og deres øvrige Arbejde.

Med Hensyn til Salget af Bygningerne til Radiofonien foreslaas der jo, at de skal sælges til Ejendoms skyldværdien. Hvorvidt denne repræsenterer deres virkelige Værdi, skal jeg ikke kunne sige, men vi maa fra vor Side hævde, at naar Staten afhænder Aktiver, som den sidder inde med, saa har den ingen Grund til at afhænde dem til mindre end deres Værdi. I øvrigt ønsker vi ogsaa, at Radiofonien skulde komme ind under privat Styre.

Jeg vil i denne Forbindelse gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Ibsen, som jeg syntes fremkom med en temmelig haltende Sammenligning, naar han sammenlignede Radiolytterne med dem, der køber Billet til et Teater. Naar man køber Billet til en Forestilling, er man dog selv Herre over, hvilken Forestilling man ønsker at se, og man betaler ikke Billet til andre Fore-

stillinger end dem, man ønsker at komme til. Men Radiolytterne aftvinges en Betaling for at faa noget, som de ikke ved, hvad er. Jeg mener derfor, at Lytterne burde have en ikke ringe Indflydelse paa, hvad Radiofonien bruges til, idet man vel nok vil være enig med mig i, at Radioen er til for Lytternes Skyld og ikke omvendt, og at der ogsaa burde gives saa frit Spillerum som muligt for kulturelt interesserede Foreninger til at benytte Radioen til Udsendelse af deres Tanker og Ideer. Jeg vil haabe, at ved den Udvalgsbehandling, som disse Lovforslag bliver Genstand for, maa ogsaa det principielle Spørgsmaal om Forholdet mellem Staten og Radiofonien komme til en principiel Drøftelse og en forsvarlig Afgørelse.

H. C. Hansen: Fra forskellige Taleres Side er det blevet gjort gældende, at Forholdet mellem Staten og det kongelige Teater og det kongelige Teaters Forhold i al Almindelighed maa siges at staa overfor en afgørende Behandling. Der er blevet sagt, at det nu var ved at være sidste Termin med Forholdene, som de har været hidtil, og det kan jeg give min fulde Tilslutning. Jeg tror, at Forholdene har udviklet sig dertil, at langt den overvejende Del af Befolkningen mener, at der nu maa ske en Ordning af det kongelige Teaters Forhold, saaledes at det stadig tilbagevendende aarlige Underskud bringes ud af Verden. Det kan ikke fortsætte saaledes, at Staten aarlig maa ofre Millionbeløb til dette Teaters Bestaaen. Jeg tror, at det er klogt at indrømme, at de Krav, der i saa Henseende stilles, ikke vedblivende kan sidde overhørig. Derfor er det rigtigt, naar det siges, at en Ordning nu maa træffes, thi det kan ikke gaa længere, som det gaar.

Der er ogsaa en anden Grund. Det er der, at det er givet, at den Uro — jeg havde nær sagt det Stormvejr —, som der stadig er om det kongelige Teater, langtfra kan betragtes som tilfredsstillende for de Kunstnere, der arbejder i Teatrets Tjeneste, og jeg tror ikke, det er for meget sagt, at ogsaa for deres Stilling til det kongelige Teater er de nuværende Forhold uudholdelige i Længden. Ogsaa af den Grund maa der, som sagt, træffes en Ordning.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard sagde om det Projekt, der her er fremme, at dette Forsøg burde gøres. Men naar ved dette Forsøg Underskuddet kun bringes ned med efter min Mening et Minimum, synes jeg, at Grundlaget for dette Forsøg langtfra er i Orden. Det er, mener jeg, fra